

Hồi Thứ Hai Mười Hai

KÉM CÓ MỘT NƯỚC CỜ

Thiên Trạch nghe thấy Vi Ngã nói như thế, biết không thể nào cứu vãn được nữa đành thở dài một tiếng gượng cười đỡ lời:

– Thật không ngờ tiểu đệ đã đi khắp chân trời góc bể tìm kiếm truyền nhân cho huynh, đã tốn không biết bao công phu, kết quả vui vẻ đi tới đây mà lại phải rút lui một cách chán nản như thế này!

Vi Ngã thấy mình cũng hơi quá đáng một chút, liền thở dài đáp:

– Chữ duyên thật là kì diệu lắm, không sao mà biết trước được. Thịnh tình của Ngải huynh mỗi xin ghi lòng tạc dạ, nếu hai người đến sớm trước nửa ngày thì đâu có chuyện này xảy ra!

Nói tới đó y nhìn Tinh Thạch mỉm cười tiếp:

– Tuy lão phu không thể thâm nhận lão đệ làm môn đồ được nhưng lão phu cũng vui lòng truyền thụ cho lão đệ một thủ pháp kì diệu và tốc thành để làm kỷ niệm cuộc gặp gỡ hôm nay.

Không ngờ Tinh Thạch nghe Vi Ngã nói như vậy lại trợn ngược đôi mày kiếm lên, lắc đầu đáp:

– Công Tôn lão tiên sinh, nếu tiên sinh thâm truyền thụ Tinh Thạch này làm môn đồ thì tất nhiên Tinh Thạch tôi thể nào cũng phải kiệt thành thụ giáo. Nhưng bây giờ Tinh Thạch không có duyên thì không bao giờ lại chịu để cho người ta thương hại mà bố thí cho vài miếng võ như thế. Xin đa tạ tấm thịnh tình của lão tiên sinh.

Vi Ngã nghe nói thế rất ngạc nhiên, ngẩn người ta giây lát rồi cất tiếng cười như điên dại và nói:

– Thật là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, người mới thay người cũ có khác. La lão đệ quả thực là người rất có chí khí. Năm xưa khi Công Tôn mỗi ngao du bát hoang tứ hải quả thực chưa từng gặp người nào lại có ngạo cốt và khí chất như lão đệ đâu.

Tinh Thạch hờn hờ cười mấy tiếng rồi quay lại nói với Ngải Thiên Trạch:

– Ngải lão tiên bối, chúng ta nên đi thôi. Nơi đây không giữ người thì đã có nơi khác, phải có chịu được phong ba bão táp thì mới mong trở thành cây cổ thụ chọc trời chứ.

Vi Ngã gật đầu đỡ lời:

– La lão đệ nói rất đúng. Với khí chất và ngạo cốt như La lão đệ thì lão phu

tin chắc lão đệ thế nào cũng tìm được một sư phụ cao minh hơn lão, rồi sẽ luyện thành tuyệt học ngạo thế chứ không sai.

Biết có ở lại cũng vô ích, Ngải Thiên Trạch liền cùng Tinh Thạch vái chào Công Tôn Vi Ngã rồi quay người đi luôn.

Vi Ngã cứ lo ngay ngáy mãi, lúc này thấy Ngải Thiên Trạch và Tinh Thạch đã đi khỏi mới yên tâm, liền quay người nhìn về phía Tiểu Thanh ẩn núp mà kêu gọi:

– Thanh nhi, chắc con đã nghe thấy hết rồi. Con có nhận thấy trong lời nói của sư phụ có điều gì không hài lòng không?

Tiểu Thanh ra tới nơi, vừa bĩu môi vừa làm ra vẻ hờn giận, đáp:

– Tất nhiên là Thanh nhi không hài lòng chút nào.

Vi Ngã gượng cười hỏi tiếp:

– Thanh nhi, vì con mà sư phụ đã phải vênh mặt nghiêng răng xua đuổi La Tinh Thạch, một thanh niên cũng có tư chất không kém gì con, và còn đành làm mất lòng người bạn cũ là Ngải Thiên Trạch nữa. Như vậy mà con vẫn chưa mãn ý hay sao?

Tiểu Thanh cau mày đáp:

– Sư phụ thật là ngu xuẩn giống như một khúc gỗ vậy.

Vi Ngã ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao con lại nói sư phụ ngu xuẩn như một khúc gỗ như thế?

Tiểu Thanh làm ra vẻ hờn giận đáp:

– Sở dĩ con bảo thế là vì sư phụ không khéo vận dụng, phải có người khác đẩy mới lăn được.

Vi Ngã nghe thấy Tiểu Thanh nói như thế thì đã hơi hiểu ý nghĩa của câu nói ấy rồi, liền kêu một tiếng ối chà rất quái dị rồi hỏi lại:

– Có phải con trách sư phụ không thu nhận La Tinh Thạch làm đồ đệ phải không?

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Đạo xử thế cần nhất là phải biết tuân theo hoàn cảnh mà thay đổi. Một đồ đệ có phẩm chất hiếm có như La Tinh Thạch đưa đến tận cửa như vậy mà sao sư phụ nhẫn tâm xua đuổi đi như thế?

Vi Ngã kêu la om xòm mấy tiếng rồi nói tiếp:

– Thanh nhi, chính con bảo sư phụ đừng thu nhận La Tinh Thạch, bây giờ lại trách sư phụ không thu nhận y, sao lại vô lý như thế được?

Tiểu Thanh tức cười đỡ lời:

– Sư phụ ngây thơ thực, từ xưa tới giờ có nghe ai nói đồ đệ nào lại có thể một mình bá chiếm sư phụ như thế chưa nào? Lúc đầu sợ dĩ con bảo sư phụ đừng thù hận Tinh Thạch là chỉ muốn thử xem sư phụ thương yêu con đến mức độ nào đấy thôi.

Mấy lời nói ấy của Tiểu Thanh làm cho Vi Ngã giận cũng không phải, mừng cũng không đúng, vẻ mặt ngượng nghịu vô cùng. Tiểu Thanh vừa cười vừa nói tiếp:

– Sư phụ đừng giận con nữa, con biết người rất thích La Tinh Thạch, để con giúp người một tay nhé?

Vi Ngã xoa tay, gượng cười đáp:

– Thanh nhi đừng có đem ông già này ra đùa giỡn nữa. Tinh Thạch đã bỏ đi rồi thì con còn có cách gì mà gọi y quay trở lại được cơ chứ.

Tiểu Thanh vừa cười vừa nói:

– Sư phụ, tuy La Tinh Thạch bỏ đi thực nhưng không sao hết, con sẽ đuổi theo gọi y quay trở lại.

Nói xong nàng quay người đi về hướng mà Ngải Thiên Trạch và La Tinh Thạch vừa đi khỏi. Vi Ngã bỗng giơ tay lên, cách không chớp một cái và kêu lớn:

– Thanh nhi quay trở lại, sư phụ không cho con đi đâu.

Tiểu Thanh cảm thấy có một luồng kinh lực lôi kéo mình trở lại thì cũng phải giật mình kinh hãi, vì nàng cảm thấy công lực của Vi Ngã quả thật tuyệt thế vô song. Nàng liền dừng chân, mỉm cười hỏi:

– Tại sao sư phụ không để cho con đi?

Ứa nước mắt ra, với giọng nghẹn ngào Vi Ngã đáp:

– Cho dù Tinh Thạch có tư chất tốt đến thế nào thì sư phụ vẫn thương con hơn. Sư phụ bằng lòng đem hết tinh thần ra rèn luyện cho con thành tài, con không cần phải đuổi theo kêu y trở lại làm gì nữa.

Tiểu Thanh nghe ông ta nói vậy rất cảm động, ngã ngay vào lòng Vi Ngã, ứa hai hàng lệ ra nức nở nói:

– Sư phụ thương Thanh nhi như vậy thì Thanh nhi thế nào cũng sẽ tận tâm tận lực mà hầu hạ sư phụ nửa đời sau.

Vi Ngã vuốt ve đầu tóc của nàng, vẻ mặt rất hiền từ, cười đáp:

– Thanh nhi, sư phụ sống như thế này cũng là đủ lắm rồi, chỉ mong có truyền nhân để truyền lại tuyệt nghệ của mình thôi. Dù có chết sư phụ cũng hài lòng lắm. Sư phụ cũng không muốn con phải lưu lại trong khu rừng rậm rạp này mà mất hết tuổi xuân. Sư phụ đã quyết định bắt chước Công Tôn Độc Ngã, sử dụng cách tốc thành truyền thụ võ công cho con. Bắt đầu từ ngày hôm nay, sư phụ sẽ một mặt

truyền thụ các bí quyết võ công, một mặt chuyên chú dồn công lực sang cho con.

Lúc này Tiểu Thanh đã có cảm tình thực sự với Vi Ngã. Biết ông ta định chuyên chú dồn công lực cả đời sang cho mình, không khác gì một cách tự sát chậm, thì nàng vội lắc đầu, đáp:

– Sư phụ, con không tán thành sư phụ dùng cách đó. Nếu sư phụ làm vậy thì Thanh nhi chỉ còn một cách là lẳng lặng chạy trốn thôi.

Vi Ngã biết Tiểu Thanh là con người ngoài nhu trong cương, nói một là một, hai là hai, tính tình rất bướng bỉnh nên y chỉ mỉm cười đáp:

– Thanh nhi, ta biết con thương ta lắm, chỉ muốn ta sống thêm được mấy năm nữa. Nhưng nếu ta không dùng cách đó thì con làm sao thắng nổi Diệp Nguyên Hạc?

Tiểu Thanh nằm gục trong lòng Vi Ngã, ngẩng đầu lên nhìn ông ta, mỉm cười đáp:

– Sư phụ cứ truyền thụ tâm pháp thượng thừa cho con là con sẽ khổ tâm luyện tập ngay. Lần thứ nhất không địch nổi Diệp Nguyên Đào thì lần thứ hai, thứ ba, thậm chí tới lần thứ một trăm đi chăng nữa con cũng quyết đánh bại y để làm vẻ vang cho sư phụ.

Vi Ngã nghe thấy Tiểu Thanh nói như thế thì cau mày lại nói:

– Thanh nhi, chí khí của con tuy tốt thật, nhưng...

Tiểu Thanh vội ngắt lời, nói tiếp:

– Sư phụ đã truyền hết tuyệt học sang cho con thì phải tin tưởng nơi con, đừng nghi ngờ con không thể tranh danh dự được cho người.

Vi Ngã thở dài một tiếng, gật đầu đáp:

– Thanh nhi nói đúng, sư phụ phải tuyệt đối tín nhiệm nơi con. Thiết nghĩ năm xưa sư phụ tiêu dao võ lâm, tuy mang tiếng hung ác nhưng chưa làm điều gì đại ác nên lúc sắp chết mới thu nhận được một đồ đệ vừa thông minh vừa ngoan ngoãn như con vậy.

Nói xong ông ta lại ứa nước mắt ra và vuốt đầu tóc của Tiểu Thanh, hai thầy trò ngồi bên nhau trong khu rừng rậm, tạo nên một bức tranh rất hiền hòa. Ý định của Tiểu Thanh ban đầu là gỡ thủ đoạn Diêm Vương mà Sở Sở đã nghiên cứu ra, giả bộ vái lạy Công Tôn Vi Ngã làm sư phụ để ông ta được toại nguyện rồi chết dần chết mòn. Nhưng bây giờ nàng đã bỏ ý định ấy đi, coi Vi Ngã như sư phụ thật của mình.

Tuy Tiểu Thanh đã biến thủ đoạn Diêm Vương thành tâm sự thương hại, nhưng không ngờ ngoài nàng ra vẫn còn có người khác định dùng thủ đoạn Bá Vương đối phó với Công Tôn Vi Ngã. Trong lúc hai thầy trò đang ngồi yên tĩnh thì bỗng bên ngoài rừng có tiếng xèo xèo, Tiểu Thanh ngẩng đầu lên hỏi Vi Ngã:

– Sư phụ có nghe thấy gì không?

Tất nhiên Vi Ngã phải nghe thấy trước Tiểu Thanh, nên thấy nàng vừa hỏi đã gượng cười đáp:

– Thanh nhi, nguy tai rồi.

Lúc này Tiểu Thanh đã đoán được đó là gì nên kinh hãi hỏi tiếp:

– Sư phụ, có phải là khu rừng bị cháy không?

Vi Ngã gật đầu đáp:

– Phải, đó là tiếng lửa cháy khắp xung quanh khu rừng này, không khi nào khu rừng lại vô cơ cháy như thế được. Chắc chắn là do Ngải Thiên Trạch và La Tinh Thạch định dùng lửa đốt chết hai thầy trò chúng ta đây.

Nói tới đó thì tiếng kêu xèo xèo đã biến thành lộp bộp, và đã trông thấy chung quanh có lửa bốc cháy rồi. Tiểu Thanh dậm chân, hậm hực nói:

– Sư phụ đoán đúng đấy, chắc thế nào cũng là chúng hậm hực, phóng hỏa đốt thầy trò chúng ta. Liệu ngọn lửa này có thể đốt chúng ta chết được không?

Vi Ngã thở dài đáp:

– Khu rừng này đã lâu không có mưa rơi, cây cỏ rất khô và cành lá rụng lại nhiều nên ngọn lửa bốc cháy nhanh lắm. Sư phụ lại không hành động được, bằng không có thể dùng Khảm Ly Chân Khí phá lửa mở đường đi được...

Tiểu Thanh vội đỡ lời:

– Chúng ta không thể nào để cho chúng đốt cháy như thế được. Cho dù có thể thoát hiểm được hay không, chúng ta cũng phải tận lực thử thách xem. Để con công sư phụ còn sư phụ thì sử dụng Khảm Ly Chân Khí để mở đường. Nếu có thể thoát ra khỏi vòng vây lửa được thì sư phụ sẽ thay đổi hoàn cảnh để chịu hơn, khỏi phải ở lại trong khu rừng rậm rạp này để chịu khổ sở nữa.

Vi Ngã gật đầu thở dài nói tiếp:

– Sự thế đã như vậy thì đành phải theo lời con mà thầy trò chúng ta liều thân thí mạng xông pha ra khỏi nơi đây vậy. Sư phụ có mệnh hệ nào cũng không sao, chỉ sợ Thanh nhi bị chết cháy trong khu rừng này thì sư phụ có chết cũng không nhắm mắt.

Nói tới đó y chỉ tay ra tứ phía buồn bã nói:

– Thực là họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm có khác. Thanh nhi xem, có phải Ngải Thiên Trạch và La Tinh Thạch đã mưu mô từ trước rồi đấy không? Hễ bị sư phụ cự tuyệt thì chúng phóng hỏa ngay, thiêu chết sư phụ luôn đấy.

Tiểu Thanh thấy lửa từ bốn phía dồn tới cũng biết bọn chúng quả thực đã có dự mưu từ trước, nàng nghĩ bụng:

– “Nếu Tinh Thạch đúng là người mà ta hoài nghi thì ta chết trong khu rừng này quả thật oan uổng”.

Thì ra Tiểu Thanh không trông rõ mặt của Tinh Thạch nhưng nghe giọng nói thì giống hệt giọng của Tiểu Hồng. Riêng có một điểm nằng còn thắc mắc là tại sao Tiểu Hồng lại biến thành Tinh Thạch và đi chung với Ngải Thiên Trạch?

Bỗng dưng thấy Tiểu Thanh đứng yên lặng, Vi Ngã rất ngạc nhiên vội hỏi:

– Thanh nhi, con còn nghĩ gì thế? Nếu muốn xông ra bên ngoài thì phải hành động ngay mới được. Bằng không ngọn lửa càng tới gần sẽ càng cháy lớn đấy.

Tiểu Thanh sực tỉnh, vội ẵm Vi Ngã lên vai, đưa mắt nhìn quanh một vòng và hỏi:

– Sư phụ, chúng ta đi hướng nào đây?

Ngẫm nghĩ giây lát, Vi Ngã đáp:

– Thanh nhi, chúng ta nên chạy về phía Tây Nam, phía đó có đầm nước và cây cối thưa thớt hơn, tất nhiên thế lửa cũng yếu hơn các phía khác.

Tiểu Thanh không chờ Vi Ngã nói xong đã giở khinh công ra chạy nhanh về phía Tây Nam. Lúc ấy khu rừng rậm đã biến thành bể lửa rồi. Đi được một quãng tới gần chỗ lửa bốc cháy Tiểu Thanh vội quay đầu lại hỏi:

– Chúng ta bắt đầu xông pha vào trong bể lửa rồi, sao sư phụ chưa giở Khảm Ly Chân Khí ra?

o O o

Hãy nói Ngải Thiên Trạch với La Tinh Thạch sau khi bị Công Tôn Vi Ngã từ chối thì hậm hực bỏ đi. Đúng như Tiểu Thanh đoán, Tinh Thạch chính là Tiểu Hồng cải trang ra. Tại sao bỗng nhiên Tiểu Hồng lại biến thành Tinh Thạch như thế?

Thì ra từ khi Tiểu Thanh đi kiếm Sở Sở, Tiểu Hồng nghe lời dặn bảo của Tiểu Thanh đi vào trong nhà lấy hai lá thư của Lãnh Trúc tiên sinh và dọn tấm bia của Mộ Quang đi nơi khác, đồng thời phá hủy những cái gì có thể khiến Sở Sở với Tiểu Thanh tới. Trong khi Tiểu Hồng đang ngắm cảnh sắc Bắc Nhạc thì bỗng phát hiện ra một việc vừa kinh tâm, vừa quái lạ. Nàng thấy ở ngọn núi kế bên có hai bóng người xuất hiện, tuy chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay nhưng nhờ ánh mắt sắc bén, nàng nhận ra được hình bóng đó giống hệt Lãnh Trúc tiên sinh và Nghiêm Mộ Quang. Vì trước sau Tiểu Hồng đã nghi ngờ cái chết của Mộ Quang nên bây giờ làm sao bỏ qua được, nàng lập tức đuổi theo.

Công lực của đối phương đã không thua gì Tiểu Hồng, mà lại cách nhau những một ngọn núi nên Tiểu Hồng đuổi theo đến ượt đầm mồ hôi mà vẫn không

sao kịp được, chỉ văng vẳng nghe tiếng họ nói hình như là đi Hồng Hà U Cốc. Bốn chữ Hồng Hà U Cốc đó khiến nàng nghĩ ngay đến chỗ mà Mộ Quang nhặt được cuốn Huyết Thần Kinh. Nàng đã lập tâm đi theo để dò la cho kỳ được nên vội quay về chỗ rừng thông, viết vội mấy chữ lên thân cây nói rõ việc làm của mình và còn nói thêm mấy lời rằng Âm Tố Mai đã đính ước ngày mùng bảy tháng bảy ở Thiết Tâm Cốc.

Sở dĩ Tiểu Hồng làm như vậy là muốn một mình tìm tòi ra cái chết giả của Mộ Quang, rồi nói cho Mộ Quang hay Gia Cát Lang chính là Lệnh Hồ Sở Sở, đồng thời hẹn chàng đến Tết Thanh Minh sang năm lên Bạch Long Đồi gặp lại chủ nhân mình, hai người hòa hảo với nhau. Lúc ấy chủ nhân mình với Tiểu Thanh cũng sẽ rất kinh ngạc. Nàng đã quyết định như vậy, và lại muốn tránh phiền phức giữa đường nên không hẹn mà nên, cũng cải nam trang giống Tiểu Thanh, vừa cải trang xong thì gặp Ngải Thiên Trạch và Trí Thông Tăng.

Thiên Trạch lên Lãnh Trúc Bình không gặp La Tinh Thạch, đang chán nản buồn bực không vui, vì hắn và Trí Thông Tăng biết rằng trong trận chiến ở Bạch Long Đồi nếu lôi kéo được Công Tôn Vi Ngã về phe mình thì các cao thủ của Ngũ Ngạc sẽ bị đánh bại hết, và anh em Bát Hung của chúng cũng được xưng hùng xưng bá trong thiên hạ. Suốt dọc đường chúng cứ tìm cách làm sao để tìm ra La Tinh Thạch.

Sau Trí Thông nghĩ ra một kế vội nói:

– Ngải tam ca, sao chúng ta lại ngu xuẩn đến thế, hà tất phải nhọc công tìm kiếm Nam Hoang Ngọc Bá Vương La Tinh Thạch thêm làm chi nữa...

Y nói chưa dứt thì Ngải Thiên Trạch đã ngắt lời:

– Nếu không kiếm ra La Tinh Thạch thì làm sao mà lôi kéo nổi Công Tôn Vi Ngã về hòa với mình? Trận đấu ở Bạch Long Đồi làm sao mà nắm chắc phần thắng? Anh em chúng ta chỉ liên lạc được với phái Tây Nhạc thôi, còn bên họ có Tứ Nhạc Phái với thầy trò Lệnh Hồ Sở Sở thì thực lực của chúng có lẽ còn mạnh hơn bên ta nhiều.

Trí Thông vừa cười vừa đỡ lời:

– Ngải tam ca, không phải tiểu đệ nói không cần lôi kéo Công Tôn Vi Ngã vào hòa, mà chỉ bảo là không cần phải tìm kiếm La Tinh Thạch nữa.

Ngải Thiên Trạch vẫn thắc mắc không hiểu, cứ ngẩn người ra nhìn Trí Thông. Trí Thông thấy thế bật cười nói tiếp:

– Ngải tam ca, Công Tôn Vi Ngã đã thấy mặt La Tinh Thạch bao giờ đâu. Bây giờ ta tìm một thiếu niên nào đó có căn bản tốt đẹp đưa tới khu rừng rậm nói dối là La Tinh Thạch thì làm sao mà lão biết được thực hay giả?

Ngải Thiên Trạch nghe vậy gật gù:

– Ngũ đệ, ngu huynh ngu xuẩn thực, có thể mà cũng nghĩ không ra.

Trí Thông nói tiếp:

– Tam ca, tuy chúng ta có mưu kế ấy nhưng muốn kiếm ra được một La Tinh Thạch giả hiệu không phải là chuyện dễ. Thứ nhất người đó phải chịu hợp tác với chúng ta mà tự nguyện thay đổi tên họ, thứ hai là phải có căn cốt tuyệt đẹp. Nếu không Công Tôn Vi Ngã làm sao mà chịu thu nhận làm đồ đệ.

Ngải Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Điểm thứ hai khó khăn hơn, còn điểm thứ nhất thì dễ lắm. Vì bất cứ người thiếu niên nào mà chẳng mong học hỏi được thần công tuyệt nghệ, dù phải thay đổi tên họ...

Y vừa nói tới đó thì đột nhiên thấy trên sườn núi phía bên phải đang có một huyền y thiếu niên phong lưu tuyệt thế đang thủng thẳng bước tới. Trí Thông để ý nhìn thiếu niên đó rồi khẽ nói với Ngải Thiên Trạch rằng:

– Tam ca, thật là may mắn cho chúng ta quá, huyền y thiếu niên này chả là người rất hợp với những điều kiện mà chúng ta đang cần tới là gì?

Ngải Thiên Trạch đã gặp Sở Sở và Tiểu Thanh trên Lãnh Trúc Bình, lần đó không có Tiểu Hồng nên hẳn không nhận ra được đó là Tiểu Hồng cải trang. Y ngắm nhìn một hồi rồi lắc đầu khẽ nói với Trí Thông:

– Ngũ đệ, người này quả thật có căn bản thượng thừa, ngay cả La Tinh Thạch cũng chưa chắc đã bằng y.

Tiểu Hồng rất thông minh, thấy lão đạo sĩ áo vàng với hòa thượng áo xám đang bàn tán với nhau thì đoán biết thế nào đối phương cũng đang bàn luận về mình nên đi tới. Tuy không nhận ra đó là hai tên trong Thế Ngoại Bát Hung nhưng với bản tính tinh nghịch, nàng cũng muốn đùa rỡ với hai kẻ này một phen. Lúc nàng đi tới cạnh Thiên Trạch thì hẳn không nhịn được nữa liền nói to:

– Tiểu huynh đệ này có nhân phẩm đẹp quá, không biết phải xưng hô sao đây?

Tiểu Hồng thấy đối phương vừa nói đôi người vừa đảo quanh thì biết là mình đã đoán không sai, liền mỉm cười đáp:

– Tại hạ tên Nghiêm Mộ Lăng, chẳng hay hai vị đạo sĩ và hòa thượng này có việc gì chỉ giáo thế?

Thiên Trạch nghe thấy tên của nàng như vậy thì rất ngạc nhiên vội hỏi tiếp:

– Lão đệ có phải anh em với Ngọc Địch Kim Cung Thần Kiếm Thủ, đệ tử của Lãnh Trúc tiên sinh đấy không?

Tiểu Hồng lắc đầu đáp:

– Tại hạ mới bước chân vào giang hồ, chưa hề nghe thấy ai nói có người nào

lại có tên nghe hơi giống tại hạ như thế cả.

Thiên Trạch nghe nàng nói không có liên quan gì đến Mộ Quang liền mỉm cười hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ xin thứ lỗi cho lão phu đường đột, vì thấy ngoại hình của lão đệ khác người như thế này nên đoán biết lão đệ là người có võ học thượng thừa, nhưng không biết lão đệ ở môn phái chi thế?

Tiểu Hồng còn chưa biết đối phương có ý định gì nên mỉm cười đáp:

– Tại hạ rất ưa thích học võ, nhưng chưa theo ai học hỏi cả, và cũng chẳng phải là người của môn phái nào hết.

Trí Thông đứng cạnh đó cười ha hả xen lời nói:

– Nghiêm lão đệ, người trong võ lâm này ai cũng muốn được theo học hỏi danh sư. Nếu lão đệ có ý muốn tiến bộ thêm thì chúng tôi có thể giới thiệu cho lão đệ một vị danh sư khoáng đại. Chẳng hay lão đệ có muốn đi theo học hỏi vị danh sư đó không?

Tiểu Hồng đoán đối phương thấy mình có tư chất hơn người nên muốn thu mình làm đồ đệ, nàng liền đáp:

– Đa tạ mỹ ý của thiền sư, nhưng không biết thiền sư định giới thiệu danh sư tuyệt vời nào cho Nghiêm Mộ Lăng này thế? Nhưng Nghiêm môn tài nghệ thì non mà tính cao ngạo thì lại cao hơn cả trời, ngay cả những nhân vật trong Ngũ Nhạc tôi cũng không coi vào đâu đâu.

Trí Thông cười khùng khục nói tiếp:

– Bần tăng đã sớm nhận thấy lão đệ không phải là người thường tục rồi. Bây giờ đã biết rõ tính của lão đệ thì sao dám giới thiệu nhân vật bình thường cho lão đệ. Người mà bần tăng muốn nói đến đây công lực tuyệt thế và còn tài ba hơn nhóm cao thủ Ngũ Nhạc Phái nhiều.

Tiểu Hồng vừa cười vừa hỏi:

– Thiền sư nói vị ấy là cao thủ tuyệt thế, chẳng hay tuyệt thế đến mức độ nào?

Trí Thông biết những thiếu niên phi phàm bao giờ cũng kiêu ngạo hơn người, nếu không trông thấy tận mắt không bao giờ họ tin là thực và chịu khuất phục nên y đảo tròn đôi ngươi một vòng rồi mỉm cười đáp:

– Công lực cao siêu hay non nớt, lời nói khó mà diễn tả được. Bần tăng bất tài, bây giờ xin biểu diễn chút tài mọn làm ví dụ nhé?

Tiểu Hồng đang muốn tìm hiểu hai nhân vật này võ công và lai lịch thế nào nên khi nghe Trí Thông nói như thế, nàng gật đầu đáp:

– Xin thiền sư cứ biểu diễn, Nghiêm môn rất muốn được mở mang kiến thức.

Trí Thông muốn làm cho đối phương chịu phục nên trong lúc nói chuyện đã ngầm vận công lực Bạch Cốt Tồi Tâm Chưởng lên, chờ nàng nói xong liền nhắm ngọn đá nặng nghìn cân phía trước giờ chưởng ra cách không luôn một thế. Y ra tay như vậy thì không thấy bàn tay của y có kinh lực hay chưởng phong gì hết, vừa cười vừa nói với Tiểu Hồng:

– Nghiêm lão đệ, tảng đá kia bề ngoài trông không có rạn nứt gì cả nhưng bên trong đã vụn nát như cám rồi đấy.

Nghe thấy đối phương nói như thế, Tiểu Hồng cả kinh đang định lên tiếng hỏi thì Trí Thông đã nói với Thiên Trạch:

– Sao tam ca không dùng thần công phá nó ra để cho Nghiêm lão đệ biết đệ nói thực hay hư?

Thiên Trạch biết Trí Thông khoe khoang như vậy là muốn làm cho đối phương phải chịu phục nên thủng thẳng đi tới trước đưa song chưởng ra như một lưỡi dao từ từ nhắm tảng đá nghìn cân ấy cắt xuống, cắt hòn đá ra làm mấy mảnh. Quả nhiên ruột của tảng đá đã vỡ ra như cám.

Lúc ấy Tiểu Hồng đã biết được ông già áo vàng và hòa thượng áo xám này là ai vì nàng đoán ra được Trí Thông, và căn cứ vào lối xưng hô của hắn mà nhận ra Ngải Thiên Trạch. Nàng không ngờ mình lại được Thế Ngoại Song Hung để ý tới, liền chấp tay chào, vừa cười vừa nói:

– Không ngờ Nghiêm mỗ lại được gặp hai vị thế ngoại cao nhân danh trấn bát hoang, Ngải lão tiên sinh và Trí Thông đại sư. Xin tha lỗi cho tại hạ mắt kém nên đã thất lễ như thế.

Thiên Trạch nghe nói cả kinh vội hỏi:

– Sao Nghiêm lão đệ lại biết rõ lai lịch của anh em lão phu như thế?

Trở mấy miếng đá vỡ, Tiểu Hồng mỉm cười đáp:

– Chỉ xem hai môn Bạch Cốt Tồi Tâm Chưởng và Ngũ Đỉnh Khai Sơn thần công cũng đủ biết hai vị là Bách Tý Ương Thần và Bạch Cốt Di Lạc mà người trong võ lâm nghe thấy là phải khiếp đảm rồi.

Niệm câu phật hiệu, Trí Thông cười giọng quái dị nói:

– Nghiêm lão đệ đã biết lai lịch của anh em lão thì hay lắm. Anh em lão đang muốn giới thiệu cho lão đệ một vị kì nhân cái thế tài năng còn cao siêu gấp trăm lần anh em lão.

Tiểu Hồng nghe thế rất khoái chí, tăng bốc vài câu, suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:

– Trí Thông đại sư đừng có gạt mỗ. Nghiêm Mộ Lăng này thiết nghĩ trong bát hoang tứ hải, ngũ nhạc tam sơn tuy có rất nhiều cao thủ kì tài nhưng có mấy ai cao siêu hơn được hai vị đâu?

Thiên Trạch vừa cười vừa nói:

– Nghiêm lão đệ chắc còn ít tuổi nên chưa nghe thấy lai lịch của vị kì nhân đó. Lão đệ có biết vị nào mà một lúc có đến ba ngoại hiệu không?

Tiểu Hồng đã nghe Lệnh Hồ Sở Sở nói đến Công Tôn Vi Ngã rồi nên vừa nghe nói như thế đã cau mày lại đáp:

– Hình như chỉ trừ Công Tôn Vi Ngã lão tiền bối ra không ai có được ba ngoại hiệu như thế nữa, có phải hai vị đang muốn nói tới người đó không?

Thiên Trạch thấy Tiểu Hồng còn nhỏ tuổi mà đã biết được rất nhiều chuyện thì rất kinh ngạc, gật đầu cười nói:

– Lão đệ kiến văn rộng thực. Anh em lão đúng là đang muốn giới thiệu lão đệ cho người ấy đấy.

Tiểu Hồng ngạc nhiên hỏi lại:

– Công Tôn lão tiền bối mất tích đã lâu, nghe đồn rằng đã tạ thế. Chẳng lẽ bây giờ ông ta vẫn còn mạnh giỏi hay sao?

Thiên Trạch mỉm cười đáp:

– Ông ta không những còn mạnh giỏi mà võ nghệ tuyệt thế của ông ấy đến giờ vẫn chưa có truyền nhân nên mới nhờ lão phu kiếm giùm cho một người đồ đệ lý tưởng đấy.

Tiểu Hồng kêu ồ một tiếng, hỏi tiếp:

– Người trong võ lâm ai chẳng muốn theo học minh sư. Người như Công Tôn lão tiền bối mà sao đến giờ lại chưa có truyền nhân như vậy?

Thiên Trạch vừa cười vừa đáp:

– Phần vì tam quân dễ có, một tướng nan cầu, Công Tôn Vi Ngã là người có võ công cái thế nên hẳn người có tư chất hơi kém một chút là ông ta không bao giờ để ý tới. Phần vì chỗ ở của ông ta có hơi hẻo lánh...

Y chưa nói dứt Tiểu Hồng đã xen lời nói:

– Có câu nghèo thì hiếm kẻ hỏi han, giàu trong núi thẳm vô vàn anh em. Chỗ ở của ông ấy tuy hẻo lánh nhưng chưa chắc đã làm khó dễ được những người giang hồ tầm sư học đạo.

Thiên Trạch gật đầu nói:

– Lời nói của Nghiêm lão đệ tuy rất phải nhưng Công Tôn Vi Ngã quả thật ở chỗ rất hẻo lánh. Ông ta ở trong một khu rừng rậm trong dãy núi Ai Lao.

Nói xong y liền kể chuyện Công Tôn Vi Ngã nhờ y như thế nào cho Tiểu Hồng nghe. Lẳng lặng nghe xong, Tiểu Hồng thầm nghĩ:

– “Trận đấu ở Bạch Long Đồi hãy còn lâu, chi bằng ta theo hai người này đi

đến khu rừng già ở núi Ai Lao, biết đâu được kỳ duyên học được võ công tuyệt thế của Công Tôn Vi Ngã rồi nhờ đó ta kiếm chế lại bọn Thế Ngoại Bát Hung thì sao? Lúc đó chắc bọn chúng tức chết đi được”.

Thiên Trạch thấy Tiểu Hồng cau mày lại ngẫm nghĩ liền mỉm cười hỏi:

– Nghiêm lão đệ giờ đã biết rõ nội tình, chẳng hay có hứng thú theo vị tuyệt thế kỳ nhân có ba ngoại hiệu đó để học hỏi hay không?

Tính nết của Tiểu Hồng hoạt bát và hiếu sự hơn Tiểu Thanh nên nàng nghe xong liền gật đầu đáp:

– Tất nhiên tôi rất hứng thú.

Thiên Trạch nói tiếp:

– Nghiêm lão đệ có hứng thú thì lão phu vui lòng không quản ngại đường xa đưa lão đệ đến núi Ai Lao một phen vậy.

Tiểu Hồng vái một vái để cảm tạ rồi mỉm cười đỡ lời:

– Đa tạ lão tiên sinh đã có lòng tốt, Nghiêm Mộ Lăng tôi cảm ơn vô cùng.

Thiên Trạch vừa cười vừa nói:

– Nhưng chúng ta phải thỏa thuận với nhau hai điều kiện đã, nếu có thỏa thuận thì lão phu mới có thể đưa lão đệ đi núi Ai Lao được.

Tiểu Hồng cũng biết đối phương chắc chắn sẽ có điều kiện nên nàng đưa mắt nhìn Thiên Trạch và Trí Thông, mỉm cười nói:

– Ngải lão tiên sinh cứ nói, chẳng hay đó là hai điều kiện gì thế?

Thiên Trạch thủng thẳng đáp:

– Thứ nhất, lão phu phải nói rõ cho lão đệ biết trước là tính tình của Công Tôn Vi Ngã quái lạ lắm, rất khó đối phó, hoàn cảnh trong rừng già núi Ai Lao rất nghèo nàn nên sống trong đó quả thật rất cực khổ.

Tiểu Hồng lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

– Nếu không chịu được khổ thì làm sao thành tài? Xin lão tiên sinh đừng lo ngại chuyện đó. Còn tính tình quái đản của Công Tôn lão tiên bối thì càng dễ vì Nghiêm mỗ bình sinh có một sở trường dùng quái chế quái, tính tình của đối phương càng quái dị bao nhiêu thì mỗ lại càng dễ gần gũi ông ta bấy nhiêu.

Thiên Trạch nghe như vậy thì rất cao hứng, nói tiếp:

– Thứ hai, lão đệ phải thay đổi tên họ thành Nam Hoang Ngọc Bá Vương La Tinh Thạch mới được.

Vì cái tên hiện giờ đang mang cũng là giả, nên Tiểu Hồng chẳng ngại ngần gì việc đổi tên. Tuy nhiên vì tránh để đối phương nghi ngờ bắt buộc nàng phải phải giả bộ cau mày suy nghĩ và hỏi lại:

– Tại sao vậy lão tiên sinh? chẳng lẽ căn bản tư chất của họ La lại hơn Nghiêm mỡ hay sao?

Thiên Trạch lắc đầu đáp:

– Không phải như thế, tư chất và căn bản của lão đệ trên đời này ít ai bì kịp, còn La Tinh Thạch chỉ hơn người thường một chút thôi, so sánh với lão đệ thì y còn kém xa lắm.

Tiểu Hồng thắc mắc không hiểu, lại hỏi tiếp:

– Như vậy thì tại sao còn phải đổi tên họ làm gì?

Thiên Trạch mỉm cười đáp:

– Vì trước kia lão phu đã hứa sẽ đem La Tinh Thạch đến cho lão làm đồ đệ. Nếu bây giờ bỗng dưng thay đổi người khác nhờ Công Tôn Vi Ngã nổi tính quái đản lên, cự tuyệt không nhận lời thì như vậy có phải là đi mà mất công toi không? Lúc ấy lão phu biết nói sao với lão đệ?

Tiểu Hồng nói:

– Nếu quả thật Công Tôn Vi Ngã có tính tình quái đản như vậy thì cũng khá lý thú. Nghiêm mỡ xin tuân lệnh và kể từ giờ phút này, mỡ là La Tinh Thạch, biệt hiệu là Nam Hoang Ngọc Bá Vương.

Thiên Trạch thấy Tiểu Hồng nhận lời thì khoái chí vô cùng. Trí Thông đứng gần đó vừa cười vừa nói:

– Ngải tam ca, chuyến đi núi Ai Lao lần này tam ca đi một mình với Nghiêm lão đệ nhé, tiểu đệ còn phải đi núi Lạc Bàn để thăm Long nhị ca.

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Ngũ đệ đi thăm nhị ca cũng hay. Nếu y đã làm xong cây roi Thiên Long Vạn Kiếp Tiên thì trận đấu ở Bạch Long Đồi chúng ta cũng nắm chắc bảy phần thắng.

Tiểu Hồng nghe nói giật mình cả kinh vội nhớ kỹ cái tên Thiên Long Vạn Kiếp Tiên vào lòng. Trí Thông liền từ biệt hai người lên đường đi núi Lạc Bàn ở Cam Túc để thăm Thốc Định Thương Long Long Cửu Uyển, người thứ hai trong nhóm Thế Ngoại Bát Hung.

Tiểu Hồng cùng với Thiên Trạch lên đường đi núi Ai Lao, vừa đi nàng vừa hỏi:

– Vừa rồi lão tiên sinh có nhắc đến Thiên Long Vạn Kiếp Tiên, nó là cái gì thế?

Thiên Trạch mấp má đôi môi định nói nhưng lại thôi. Tiểu Hồng cố ý nói khích nên vừa cười vừa nói tiếp:

– Nghiêm mỡ chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, nếu lão tiên sinh thấy không tiện

thì cũng không cần phải nói nữa.

Thiên Trạch nghĩ bụng:

– “Mộ Lăng có tư chất như thế này thì thế nào cũng được Công Tôn Vi Ngã thu làm đồ đệ. Ta muốn thu hút Công Tôn Vi Ngã để trợ oai thì không nên coi hấn là người ngoài nữa”.

Nghĩ đoạn y liền mỉm cười nói:

– Thiên Long Vạn Kiếp Tiên là một món khí giới độc đáo của Long Cửu Uyển, nhị ca của ta, mà phải tốn công lâu lắm mới luyện thành. Sang năm ở trận đấu trên Bạch Long Đồi, nhờ món vũ khí đó thế nào nhị ca của ta cũng sẽ ngạo thị quần hùng.

Tiểu Hồng thừa cơ nói tiếp:

– Thiên Long Vạn Kiếp Tiên có cái gì mà lợi hại đến như thế, lão tiên sinh thử nói ra cho Nghiêm mỗ được mở mang kiến thức có được không?

Bất đắc dĩ Thiên Trạch đành phải nói rõ ra:

– Ngoại hình của nó là một con rồng vàng, dài bốn thước, muốn cương muốn nhu đều được cả. Oai lực lợi hại nhất của nó là ở chỗ cán roi, tức là đuôi rồng, nơi có bốn cái vẩy.

Tiểu Hồng làm ra vẻ đã vỡ lẽ, gật gù nói:

– Có lẽ nó có dấu ám khí rất lợi hại ở bên trong mà bốn cái vẩy rồng đó là then chốt để khởi động cơ quan.

Thiên Trạch gật đầu đáp:

– Nghiêm lão đệ đoán đúng đấy. Trong cây tiên đó có dấu ngậm bốn thứ ám khí rất lợi hại. Bóp cái vẩy thứ nhất thì những râu rồng làm bằng thép ở gần miệng rồng sẽ bắn ra hàng vạn mũi nỏ độc. Kẻ địch bị bắn trúng, thấy máu là chết liền.

Tiểu Hồng thất kinh nói:

– Trong lúc đang giao đấu mà đột nhiên bắn ám khí này ra thì kẻ địch làm sao mà đề phòng được, thế nào cũng không thoát khỏi tai kiếp.

Thiên Trạch vừa cười vừa nói tiếp:

– Nghiêm lão đệ khoan khen ngợi vội, món đó còn chưa phải lợi hại, ba món sau còn lợi hại hơn nhiều.

Tiểu Hồng kinh hãi thật sự nhưng vẫn phải làm ra vẻ trấn tĩnh, mỉm cười nói tiếp:

– Quả thật Nghiêm mỗ từ khi ra đời tới giờ chưa nghe thấy ai nói đến môn khí giới lại có mấy thứ ám khí lợi hại đến như vậy. Hôm nay quả thật được mở mắt ra nhiều, xin lão tiên sinh tiếp tục.

Thiên Trạch có vẻ khoái chí, thái độ càng kiêu ngạo, mỉm cười kể tiếp:

– Bóp cái vẩy thứ hai thì từ những chân rỗng dưới bụng sẽ bắn ra mười mấy miếng vẩy bằng thép điêu luyện vào người đối phương. Cho dù là vật cứng rắn như sắt đá cũng bị những miếng vẩy đó bắn thủng.

Tiểu Hồng khen ngợi:

– Nếu vậy thì kì diệu thật. Hai người giao đấu với nhau, mình giơ roi lên thì đối phương thể nào cũng sẽ đứng yên để đợi chờ xem mình ra tay như thế nào rồi chống đỡ. Nhưng chưa kịp chống đỡ thì đã bị mấy miếng vẩy đó bắn thủng ngực, thủng bụng chết tốt rồi, quả thật tuyệt diệu.

o O o